

Уве Колбе

ЖИВОТ СА ФАНТОМОМ

Т. Ф.

Лијепа жено ја име своје данас
Поричем да бих те поштедио
Као што иначе ништа
Не смије да се поштеди.

Лијепа жено данас уображавам
Да не живим у пластичном свијету.
Искључујем своју електронику
И дрвеће на зиду садим.

Лијепа жено ти си ми данас
Једина не бих то ни код које
Друге обавио, ти остајеш, и не
Остајеш ти у замршеној игри.

Лијепа жено данас нам поклањам
Пјесме поричем искуство
Кирку Хелену Медузу
Називам те Евом и препознајем те.

Лијепа жено данас се одмах
искрцавам из тисућљећа само
Посјете ради.
Одјавна још шпица
Онда вијест.

А ИПАК

за Волфганга Хегевалда

А ипак – једно признање – јесу то сунчани дани
У којима изнад магле летимо и схватамо

А ипак – већ лаж – јесу то мекане
Нише које нам у сну
Опсјенарски прибјежиште обећавају

А ипак се – ха плавоцвјетни – син и кћерка
Сестре браћа пас и мачка на снијегу смију

А ипак – и већ издаја – понека пјесма успије
Да до чежње ублажи поглед трећег ока

ПОТВРДА КРИВИЦЕ

за Јиргена Израела

Задовољиће ли – дисање?
Обећава ли да будућност
ослушкујемо?

У одајама
од камена и покретног лима
показујем се мек
у самотној срећи,
али једна од жртава
свакодневно разобличава
мој лажни страх.

Онда треба да изнова
наведем имена, искупим љубав.
Какав ћу бити ја
који сам то обећао?

НИКУД ВИШЕ

На мосту ће да остану,
једно у рукама другога,
љубе се, гледају у луну
те очи широм отворене.

Имају оца, мајку свакако,
које су заборавили.
Тако су млади а тешки већ тако
кад пут им округ крене.

У небеса ће и свјетиљке,
у излив љубави да се куну.
Али ће само вјетар да дува,
свјетла и улице остају нијеме.

Они са моста неће више,
не за родитеље, за којешта,
само још себи и себи припадаће,
никуда више да их се покрене.

СЕОСКА ЗАБАВА СА Е. Ф.

Банално је то,
кажу посједници вртова.
За тебе је, кажу птице.

Је ли на Интернету?
питају најмлађи.
Мрежа је то што ме држи, кажем ја.

Је ли то пјесма?
замјерају образовани.
Знам, то је један лијеп тренутак.

Она се смије,
мала богиња
на мојој страни.

ОРФЕЈ ЗБУЊЕНО

Долазим овамо од жена.
Прво осјећај на језику,
касније сортирам ријечи.
Долазим, долазим од жена обично
збркан, жена без броја.
Не размјењивасмо имена
у тами, у пећинама, у шуми.
Долазим долазим долазим.
Ја питах још, тражих још, патих,
ал бјеше само фрктање па
одсијече шегрту муцање.
Долазим од жена са сјекирама,
од жена са гиљотинским бутинама.
Од страха долазим долазим долазим,
од жена, страха до данас.
Мален бијах, одрастох,
нијем, али муцам,
морао бих да будем, дођи њежни.
Кад би то признање било,
љековито, од јетре,
али тога нема, ја идем
идем идем с ријечима к женама,
улазим са прозачном одјећом
у шуму што прислушкује.

СОНЕТ БЕЗ РИМЕ

Не излазим на дан доласка,
мада сам се радо довезао овамо.
Познајем град и не морам да журим,
не чуде ме више тих седам мостова.
Не узми ми за зло, црнпураста љепојко,
видјела си ме како трчим, скачем, падам,
током једног многоструко пуног туцета година,
по камењу, по води и по леду.
Данас ти се враћам као уморни
сакупљач градова, најзад си ти прва.
Некоћ дивље ударих крилима по свом дому,
узлетјех, напосљетку посвуда странац,
који се при првом кораку на новој земљи пита:
Овдје већ бијах и нешто учиних?

ВЕЋ А ЈОШ НЕ

Да моју си слабост преузела
и мојом је јакошћу назвала,
из свога у мој живот
тумачила, тражила, претварала.

Да су нам се сузе мијешале,
да умакосмо из жичане ограде
што веза нас, и да ријекама пловисмо,
отрво наше нађосмо – ах, дотле стигосмо.

Дотле је лијепа пјесма пјевана.
Ипак још не открисмо нови континент,
непозната земља није освојена,

застава наше љубави
нигдје пободена. Она би лепршат хтјела.
Пођимо засниват добра дјела.

ОДГОВОР

за Томаса Кунста

Тако бих радо да морски свјеж одговорим,
ал управо с пјесмама стојим посве наг
на њиви својој, у Берлину, однио је враг,
једва схватајући шта с врстама новим.

Тако бих радо да коњски свјеж одговорим,
ал љубавну преписку водим, ништа иначе,
с једном, двије, три, ко Амор да ме таче,
мјесто да ђубрим, гајим, залихе створим.

Ти слутиш, неће то уопште на добро изаћи,
кад неко тако упетљан, проклето затрескан,
на све стране навали, да држи се, копрца,
слободу узме, ван би хтио, хтио умаћи
из своје куће ума све преко пијеска,
у нигдину ка ликовима свога срца.

ЖИВОТ СА ФАНТОМОМ

Кад сам код своје куће,
тада ја нигдје нисам.
Кад сам код своје куће,
шта тражим, не знам ни сам.

Кад сам код своје куће,
раскрчујем по методи.
Кад сам код своје куће,
тисућ ме смрти згоди.

Кад сам код своје куће,
ја губим прави тон.
Кад сам код своје куће,
живимо ја и фантом.

МОЖДА

Можда је то оно што ти желим рећи,
ми смо на почетку, у што сумњаш јако.
Можда су зид само сва писма ова
који твој поглед на ме не пробија.

Можда смо само уморни од зиме
и ништа до свјетлост не желимо тако.
Можда ћемо изгубити једно друго
тек зато што добра нам богиња кија.

УВЕ КОЛБЕ (Uwe Kolbe) рођен је 1957. у (тада Источном) Берлину, граду у коме и данас живи. Немачку Демократску Републику, у којој је био под паском тајне полиције и њених силних доушника, напустио је неколике године пре њеног краја. Важније песничке збирке: *Hineingeboren* (1980), *Bornholm II* (1986), *Vineta* (1991), *Nicht wirklich platonisch* (1994), *Die Farben des Wassers* (2001), *Heimliche Feste* (2008). Објавио је две књиге криминалистичке прозе (*Trakische Sipele*, 2005), као и две књиге есеја (*Renegatentermine*, 1998). Један је од најзначајнијих песника своје генерације, добитник бројних награда, члан Слободне академије уметности у Лајпцигу.

Превео с немачког и белешку сачинио СТЕВАН ТОНТИЋ